

ELŐFIZETÉSI FÖLTÉTELEK.

Vidéken és Léván bázhoz küldve:

Egy évre 5 frt — kr
 Hat hónap 2 frt 50 kr
 Három hónap 1 frt 25 kr

Előfizetési pénzek postautalvánnyal küldhetők.

Egyes számok 12 kr-ával kaphatók a kiadóhivatalban

BARS.

HIRDETÉSEK:

Négyhasabos pett-sor egyszeri közlésért 6 kr. többször 5 kr. fizetendő.

Bélyegdíj minden egyes beiktatásért 30 kr.

A nyilttérben:

minden négyhasabos garmond sor díja 15 kr.

Vélünk úszkötetében levő hirdető-írások, előfizetők, vagy a gyakori hirdetőik tetemes díj kedvezményben részesülnek.

KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS TÁRSADALMI HETILAP; EGYSZERSMIND BARSVÁRMEGYE HIVATALOS KÖZLÖNYE.

A kéziratok a szerkesztőséghez: (Zöldkert-utca 33. sz.) küldendők.

Kéziratok vissza nem adtnak.

FELELŐS SZERKESZTŐ: HOLLÓ SÁNDOR.

Megjelen: hetenként egyszer,

vasárnap reggel.

A hirdetések, előfizetések s a reklamációkat a kiadóhivatalba: (Takarék- és Hitelintézet épület) kérjük utasítani.

A LAP KIADÓJA: NYITRAI ÉS TÁRSA.

Az iskolai költségek.

II.

Barsvármegye közönségének azon elhatározását, mely szerint a népiszkolai közoktatás előmozdithatása s a politikai községek háztartása rendezhetőse szempontjából tisztázni s megalapítani kívánja azon illeteket s tartozásokat, melyekkel a politikai községek a felekezeti ép úgy, mint a községi, illetve felekezet nélküli iskolák irányában lekötelezve vannak s e végből a szükséges adatok beszerzésére bizottságot küldött ki: csak helyesléssel fogadhatja úgy az érdekeltség, mint a nagy közönség.

Mert azon bizonytalanság, melyben népiszkoláink állanak, hogy t. i. ma egy helyen megadják az őket illető költségeket, holnap pedig már megtagadják azon elfogadott nézetből, hogy mint politikai község, nem tartoznak a felekezeti iskolák terhéhez járulni, oly bémítól, hogy a népiszkolai közoktatásra, hogy méltó aggodalomba ejti az iskolai felügyelőségeket: valljon az előhaladás, előmeretel helyett, nem fog-e beállni a visszaesés és a megsemmisülés.

Igaz ugyan, hogy az általunk már hivatolt népiszkolai törvény (25 §.) kimondja, hogy általában nem tekintetnek ez entul felekezeti iskoláknak azon tanintézetek, melyek községi vagyonból, jövedelemből a község összes tagjai által felekezeti különbség nélkül tartatnak fenn.

De nézetünk szerint ez csak azon iskolákra nézve áll fenn, melyek most állítatnak; s nem alkalmazható azokra, melyek már régen, a törvény hozatala előtt állítattak s állanak fenn; mert különben ezen szakasznak a második része, melyben mondatik, hogy azon, már fennálló hitfelekezeti iskolákra nézve mind az által — a melyek eddigelé a község vagyonából és

jövedelméből tartatnak fenn, s z a b a d s á g á b a n á l l a z e d d i g i g y a k o r l a t o t t o v á b b r a i s f e n n t a r t a n i ! a l i g v o l n a h a s z n a v e h e t ő é r t e l m e .

S ha pedig csakugyan úgy kellene értelmezni ezen szakaszt — a mit nem velünk részünkről megengedhetők, hogy minden, már a törvény előtt fennállott iskolát — bármily jogokat nyert is az a multban — a politikai községnek szabadságában áll csupán azért, mert felekezeti, az eddigi segélytől, s fenntartási kötelezettségtől megfosztani: akkor népiszkoláink legnagyobb része el fog pusztulni, meg fog semmisülni.

Mert hiszen — mint fennebb is mondók — Magyarországon a népiszkolai törvény hozatala előtt nem volt más, mint felekezeti iskola, nem is lehetett, mert hiszen, — nem akarjuk vitatni, helyes volt-e ez, vagy nem? — de nem volt és nincs szabad valósággyakorlat, hanem csak a b e v e t t v a l l a s o k g y a k o r l á s a ; m á r p e d i g a f e l e k e z e t e k m á s i s k o l á t n e m á l l i t o t t a k , n e m i s t a r t h a t t a k — s ő t o t t i s , a h o l a z á l l a m s a j á t b i r t o k a i n i s k o l á k a t t a r t o t t , a z o k i s m i n d f e l e k e z e t i e k v o l t a k , a z i l l e t ő f e l e k e z e t e k k ü l ö n b s é g e s z e r i n t .

Ha tehát ezen régen fennállott népiszkolák fenntartási, segélyzési kötelezettsége alól felmenthetők a politikai községek, úgy kérjük: ki fogja ezen népiszkolákat fenntartani.

Azt mondják a felekezet, a hitközség!

Igen helyes; de hol van az a hitközség, az a felekezet, melynek nincsenek önkormányzati közegei, melynek a katolikusok különbség nélkül?

Hát állítsanak, hisz szabadságukban áll, a törvény nem tiltja.

Igaz, a törvény nem tiltja; de valljon mind megtörténhet-e az, a mit a törvény nem tilt?

S ha az illetők saját ritusuk, vagy bárminek a közbevetése folytán ön-

kormányzati szervezettel nem bírnak: helyes-e, lehet-e? így per tangemem szoritani arra, hogy önkormányzati szervezetet alakítsanak?

Azt hiszük, hogy a köznek, az államnak az érdekében éppen nem kívánatos ily eljárásnak a kényszerítése.

S a mint nem áll az az államnak, úgy nem áll ez a községeknek sem érdekében, hogy az iskolák így nullifikáltassanak.

Gazdasági egyleteink.

Hogy Magyarország még a jelenben is — mondhatni — kizárólag nyers termelő állam, — az mindenki előtt ismeretes. Az 1885-ik országos kiállítás, mely mint egy szép panoráma ma is szemünk előtt lebeg, az elfogulatlanul ítélőt nem arról győzhette meg, hogy van iparunk, hanem arról csupán, hogy lehetne. — Megvan bennünk a képesség iparos állammá válhatni, de az azzá válhatás feltételei hiányoznak.

Nincs bennünk elég hazafiság a honi ipar pártolására, hiányzik a vállalkozási kedv nagyobb szabásu ipar vállalatok létesítésére; a tőkepenzesek nem akarnak kockázatot, a község fél pénzét oly részvényekbe fektetni, melyeknek jövőjét biztosan nem ismeri. És mindennek oka az, hogy iparozásunknak nem tudunk piacot teremteni. Mert hogyan hódítsuk meg a külföldet iparunkkal, mikor magunk sem pártoljuk azt? Így azon jelszavak: *K e l e t r e m a g y a r !* stb. üres frázisok, legfeljebb az erdélyi tapló sipkára és a kalotaszegi varrottas katrinezára vonatkozhatik. Hogy iparunk elfoglalja községünkben azt a helyet, melyre hivatva van, buzgó kívánságunk, de az még idő kérdése, az még a jövő méhében van.

Tehát földmivelő nép vagyunk. Községünk gazdasági állapotaink az irányban is a legelszomorítóbbak. — A mezőgazdaságban ha van termés, — nincs ár; ha nincs termés,

gátfejből lerohanó viz lassu tempóban forgatta, a mitől aztán úgy zakatolt egész nap az az ódon malom.

Végre a kis Pannika nagy ügygyelbajjal mégis csak keresztül terelte a bárányokat a gátfejen keresztül fektetett keskeny padlón.

A mint az udvarba ért, már várta az anyja.

— Ugy-e el is fáradtál édes szentem? — szolt a kipirult arczu leánykához — menj Pannikám a konyhába, ott találod a tejfeles lángost a háromláb tetején, most süttöttem új buza-lángból, vigyázz, hogy a ezirnos el ne lopja tőled! . . .

Pannika a kutykávára tette a hajtó vesszőt, s megindult a konyha felé. Babi néni pedig, miután megítatta a kútnál a bárányokat, luczernáért ment, hogy egy kötével hozzon nekik.

A mint a szénás felszer ajtajához ért, elsikoltotta magát. Hirtelen megfordult, elkezdett futni s meg sem állt a malom ajtajáig. A malomból az örlök a sikoltásra mind kifutottak.

— Mi baja van a nemzetes asszonynak? faggatták mindnyájan.

— Jaj, Jézus Máriám, édes kis Istenkém — hajtogatta egyre s felelet helyett csak hánytá magára a kereszteteket.

A nagy jajgatásra a molnár is kijött a malomból, s a mint a kut mellett csak a bárányokat látta, megijedt maga is.

— Talán a Pannika? . . .

— Nem! . . . szolt meg végre valahára Kisbaliné nemzetes asszony, kit a

— éhinség környékezi egész országunkat. Marhatenyésztésünk pang; marháink értékét leverte a keleti államok versenye, melyet idehaza csinál nekünk, mert képzelt iparozásunk vámentes kiviteléért megengedtük a keleti államok marháinak vámentes behozatalát. Szőlőinket a fillokszeravész pusztítja.

Ezen igazán szomorú állapotok kényszerítették gazdaközönségünket arra, hogy egyesüljenek, érdekeiket vállvetve védelmezzék a veszedelmekkel szemben; kipróbált s helyeseknek elismert módok szerint termeljenek, fokozzák mennyiség és minőség tekintetében a termelést és jövedelmet.

Ily czélból alakult az országos, — valamint a partikuláris gazdasági egyesületek valamennyije. Szép, sőt magasztos czélok, csak az eredmények is hozzájuk méltók lennének. — A legtöbb megalakult, megalkotta alapszabályait, megválasztotta tisztikarát, tartott bankettet, ott mondtak gyönyörű dikciókat, — s azzal a működésnek vége lett.

Pedig küzdelem nélkül nincs győzelem!

Gazdasági egyleteink, ha a kitűzött magasztos czélokot el is akarják érni: a tettek terére kell lépniük. Nem elég, hogy egyes elvont gazdasági módok felől időszakonként vitatkoznak, hanem kifelé mindenkor gyakorolni az önvédelmet, hol érdekeiket megtámadják. Ezt pedig nagyon gyakran tapasztalhatják.

Ha a gazdasági egyesületek saját jól felfogott érdeküket szem előtt tartanák, véleményem szerint a következő két czélt tűznék ki legfontosabb gyanánt. Először is a h a z a i i p a r p á r t o l á s á t .

Feltesleges mondanom, hogy szorosabb kapocs alig képzelhető, mint van a termelő, iparos és kereskedő között. Anyira egymásra vannak utalva, hogy egyiknek anyagi jóléte a másik kettőétől függ. Hol virágzik az ipar, fellendül a kereskedelem és termelési kedv is. A termelőknek tehát a másik két faktor érdekeit folyton szem előtt kell tartani s mindent el kell követni, hogy az lehetőleg virágozzék.

kíváncsi örlök mind körül fogtak, hogy a történetet megtudhassák.

— Beszélj no, anyjuk! — nógatá a molnár élete párját.

— Jaj, édes apjukom, szerencsétlenség, . . . veszedelem . . . — mondá lihegve az ijedségtől a nemzetes asszony — az imént a hogy a felszerbe akartam menni, hogy a bárányoknak enni hozzak, Uram ne hagyj el, a vasvilla felém volt fordítva, szerencsétlenség, veszedelem, gyilkosság, tüzvész . . .

— Ugyan — mondá a molnár elnevetve magát — menj a pokolba a te babonáddal, csizióddal, álmoskönyveddel — úgy megijesztettél.

— Hát kigyelmed még kinevet — állt fölőbb a nemzetes asszonynak. — Hát nem emlékszik, mikor a rostaforgatás megmondta, hogy a bubos kakasomat, meg a kendermagos tyukomat, meg a legszebb sarkantyus kappanyomat a Sánta Paliné lopta el? Hát mikor a berendi kis bírón már az orvosok sem tudtak segíteni; nem a csizió mondta meg, hogy elmulik a hidedglövése, ha egy új zsákot feldobnak a ház tetejére. Mi? . . . Hát mikor az az álmoskönyv megmondta egy héttel előbb a vízbe fulladást . . . Emlékszik rá kigyelmed, mikor a kasznár leánya a Balatonba ölte magát azért a kis csitri bajszu gazdasági irnokért? Hát mikor kukoriczatöltéskor lesz egy esztendeje a villa felém volt fordulva, nem égett-e le az uraság buzaasztagja a kereszturi pusztán. No most szóljon kigyelmed! . . . Ugy-e elnémult?! . . .

TÁRCZA.

Azok, a kik feltámadtak.

A Kisbali Ferkó bimbója.

— Irta: Szalay Gyula. —

A habóti malomgát melletti lankás hegyoldalon legelt három kis fehér gyapjas báránka, s ropogtatta vidáman szökdecseelve a gyöngye illatos füvet. Egyik a malomárokhoz is lejött, s a magas parton nőtt törpe füzek levegőjéről kezdette letépegetni a gyöngyebb leveleket, egykedvűen majszolta, mit se törődve az árokban csergedező víz esobogásával, a magasra nőtt nádas titokszertü suhogásával s a halászó kacsasereg monoton hápogásával.

— Bari! . . . Bari! . . . hangzott fel a lankás hegyoldalon egy vékonyka hang, utánna a törpe cserjék s bokrok közül egy ártatlan gyermeteg leányka kis kőzos, bóbítás feje bukkant elő ismételve az iménti kiáltást.

A malomárok partján majszoló báránka a hangra felütötte fejét, körültekintett s a cserjés aljához futott. A leányka már jött eléje. A báránka megállt előtte, s a leányka a kezében levő hosszú fücsomót eléje nyujtá. Az mohón kapott hozzá, jóízűen ropogtatta, s kirángatni iparkodott az egész csomót a leányka kezéből. A másik kettő is odaszaladt és segítettek táraknak. A leányka felkaczagott e versenyen, s apró kis fehér fogai is előtűntek.

A kis Bari — úgy látszik ez volt a

kedvencz — nagyobb szabadságot engedett magának, s tolakodó társait oldalba taszítva a leányka kötőjét kezdette rángatni úgy, hogy ennek csücskei kioldódtak, s a kötőben levő kései számóca mind kihullott a pázsitra.

— Bolond! . . . fakadt ki naivul a leányka ellökve magától a bárányt, s majdnem sirva fakadva nézett a lehullott számóca szemek után. Azután lehajolt, hogy szemekint piczi szájába szedje azokat a fü közül. A megrezent báránka is újra oda sompolygott hozzája, s kíváncsian nyujtogatá gyapjas kis fejét a leányka piczi kacsója után. A leányka pityergő arca kiderült a bohóságos s mosolyogva tartá a megtalált számóca szemet a bárány elé s beszélgetni kezdett hozzája:

— Nesze kis bohó, no, nem haragszom, egyed meg, olyan piros, olyan édes, Pannika szedte a domboldalon a füvek között, nesze kis Bari, olyan, mint a bombom-cukor, a melyet Ferkó bátya szokott hozni a szép Pannikának a berendi zsidó boltostól . . .

A leányka naiv monológja még tovább is tartott volna, ha a malomgáton tuli sövény mellől nem hallotta volna anyjának hívó hangját. Lassan megindult, s maga előtt teregette egy leveles fűzfa vesszővel a három bárányt. A kis Bari ment előre, de a mint a malomgátra kellett volna átmenniök, a bátorsága cserben hagyta, a kis leány rövidke szoknyájához simul és ijedve nézte azt a malom oldalán forgó veszekedett nagy kereket, a mint azt a

Már most vonjuk le a konzekvenciát, hogy nálunk valaki törődik-e ezzel? Hány ember mondhatja el azt magáról széles e hazában — különösen értem a műveltebb osztályt, melynek fogyasztása tekintélyes, — hogy szükségletei kielégítésére magyarországi anyagból, magyar ipar útján előállított czikkeket használ? Nagyon kevés!

De hiszen — vetheti ellen bárki — hogyan pártoljam én a magyar ipart, mikor nincs? Meg kell teremteni! Más mód arra nincs, minthogy előbb-utóbb — ha áldozattal is — igyekeznék fogunk minden czikket itthon elő állítani. — Sokat már elő is állítanak, de alig képes a produkáló gyár prosperálni, mert nincs kellő pártolás. Pedig ha az itthon gyártott iparcikk felül nem mulja is a külföldről behozottat jóság és olesóság tekintetében, de nem áll sokkal mögötte. S különben is, ha az itthon előállított cikk jobb és olesóbb lenne, mint a külföldi, — akkor mi hazafiság kellene ahhoz, hogy azt pártoljuk?

A jó példát mutatni a gazdasági egyesületeknek kellene, mint a melyek közvetlenül is érdekelve vannak ezáltal. Kiküszöbölni minden olyant köréből, mely által a magyar ipar érdeke elő nem mozdíttatik. Pártolni mindent — még csekély áldozat árán is — mi annak előnyére szolgál.

A gazdasági egyesületek második közvetlen czéljának tartom azt, hogy minden nemű oly intézkedések ellen, — jöjjen az akár a kormány, akár a társadalom, akár egyesek részéről, — melyek az ő érdeküket veszélyeztetik, — határozottan állást foglaljon s ha lehet szóval, ha kell tettel is védelmezze érdekeit. Az egyesek szava ily esetben elhangzik, de ha oly tekintélyes testületek vetik latba befolyásukat, mint a gazdasági egyesületek, — annak sulya van.

Egy ily esetre akarom felhívni a gazdasági egyesület figyelmét e helyen, mely okot adott jelen czikkem megírására is.

A regale törvényjavaslat tárgyalásakor felmerült a kérdés, hogy a műborok, — a mennyiben ilyenek is vannak, — mily elbírálás alá esenek a megadóztatásnál? Már a képviselőház szentesítette azon feltevés valóságát, hogy van műbor, sőt szükségesnek tartotta a tárgyalásnál erre is kiterjeszkedni. Az ügy bővebbi megvitatás végett a közgazdasági miniszteriumnak adatott ki véleményezés végett, mely egy közelmúlt napokban szakértőkből álló ankettjén elvben elfogadta azt az álláspontot, hogy a műbor forgalomban a hozhatóság egyenlő elbírálás

Hát bizony ebben mind teljesen igaz volt Kisbaliné nemzeti asszonyomnak, s nem is mert ellene szólni senki sem az egész örlő seregéből, csak a nolnár nevetett még egyre a felesége mókáin, s mutató ujjával a homlokára bökvén, mondá neki:

— Babi! . . . Babi! . . . még utóbb te is a szt. Gellérthegyre lovagolsz ám a nyírfa seprőn! . . .

A malom csengettyűje szólni kezdett, jelezte, hogy a garat lejárt, s Kisbali uram, — miután a Miska inast nyakon legyintette, ki az alkalmat felhasználva két kaczkai bámuló örlő menyecskeinek ruháját egybe akasztotta egy tüvel — bement a malomba s a dolga után látott, hogy a kő a lisztet el ne ősse.

A malom fejből lerohanó viz csak zúgott . . . az az ódon malom csak zakatolt egyre . . .

A nemzeti asszony pedig duzzogva visszament a kuthoz. Épen akkor nyitotta ki a kis sövény ajtót és lépett be rajta az a félkegyelmű Ferkó gyerek. Kópott piros pruzslékja hanyagul volt vállára vetve, még a katonaságtól hozott két bakasapkája éktelenül ki volt bokrétázva vadvirágokkal, melyek közül hátra hajlott egy csomó árvalányhaj, s kinyuló hosszú sárga szálai imbolyogtak a levegőben, jobb vállára vetette hosszú mogyorófa botját, nyakában pedig egy ócska szalagon egy katonára érem lógott. A mint betette maga után a sövényajtót, megindult lassan a kut felé meredt szeméit a porondra szegezve.

— Jó, hogy jössz, — szólította meg Kisbaliné asszonyom — ugy se veszzük semmi hasznodat, mindig csak a faluban csatangolsz, meg a mezőt járod, adj legálább most enni a bárányoknak. Értetted? Az a szegény csendes örült nem szólt semmit, lassan a felszerhez ballagott és egy ül luczernát hozott onnan, s a bárányok

alá esik adó tekintetében a természetes borral, — csak a forgalomban a „műbor“ jelleg világoosan feltűntetendő.

Az én véleményem szerint ez mely sebet vág gazdáink érdekén, kiknek a bortermelés tekintélyes jövedelmi forrását képezi. Mert ha a műborgyártás bármi feltételek alatt is megengedtetik, meg lesz-e védve a természetes bor annak versenytől? Érdemes lesz-e a sok gonddal és kockázattal járó bortermelés? Mert figyelembe kell venni, hogy vannak műborok, melyeket a szakértő is nehezen tud felismerni, hát a közönséges fogyasztó hogyan jár ahhoz a kritériumhoz, hogy vajon mű, — vagy természetes borral áll-e szemközt? S vajon ily kétes esetben lesz-e bátorsága a törvény oltalmához folyamodni a végből, hogy büntetessék meg esetleg a csaló, — mikor maga sem tudja bizonyosan, hogy műbor-e?

Szóval ezen megállapodása az ankettnek komoly aggodalmakra adhat okot, szölobirtokosainknak, s gondolkodásra hívja fel őket. — Foglalkozni vele nemcsak érdemes, de kötelesség is, különösen oly helyen, hol a kérdésnek aktualis jelentősége is van.

Én hiszem, hogy ha ezen ügyet, a megyei gazdasági egyet figyelmére méltatná és esetleg hozott határozatát a hason viszonyok között levő gazdasági egyesületekkel is közölné pártolás végett, — a mellett, hogy saját érdekében cselekednék, — ügybuzgalmáról is tanúságot tezne.

Mészáros Károly.

Az ének és a zene a homérosi költeményekben.

Irta: Cserei József.

A felhozott helyeken kívül még hat-szor van említve az ének és zene az Iliásban, nevezetesen az első könyvben, hol az achivok hálaadó paeant énekelnek Apollon tiszteletére a dögvész megszüntése után. De ezen kevésbbé fontos helyeket mellőzzük, annál inkább, mert maga Homéros mondja a 13. ének 636. és köv. verseiben, hogy mindenben van mérték: az álomban, a táncban és az édes dalban; vagy mint Plutarchos írja: legzeneibb mindent illő mérték közé szorítani (XLIV. F. p.)

Elhagyva a csatak böszült zaját, a harcok vérpatakjait, térjünk át az Odysseára, Homéros második nagy hőskölteményére, mely a szelidebb érzelmekkel, a közélettel foglalkozik, a hol e szerint szembe-tűnőleg több adatot találunk az ósrégi zenére és énekre.

elő dobta, azután oda ment a gátfejen keresztül fektetett padlóra, reá ült, lábait az árokba lóggatva lóbálta, mereven bámulta azt a folydogáló vizet s hosszú botjával igyekezett kihalászni a vízbe hullott faleveleket.

A malom fejből lerohanó viz csak zúgott . . . az az ódon malom csak zakatolt egyre . . .

A kereszturi határban az utolsó tábla is lefogyott s az az aranykalásztól ringó eleség szépen keresztbe rakva érett künn a széles nagy mezőn az Isten szabad ege alatt. Az aratók megindultak, hogy a habóti malom feletti bükkösi határt vágják s vidám dalolással, kötekedve jöttek a beréndi uton. Nem csoda, hogy jó kedvük volt, mert egy ökrös szekéren hozatta utánnok az arató-gazda az áldomást.

A vidám zajra az a félkegyelmű gyerek is abban hagyta a levél fogdosást s a sövény ajtóhoz futott. Az arató nép épen akkor ért oda. Az a csendes örült csak bámulta azt a tarka mozgó sokaságot, a mely a vig nótákból kifogyó nem akart.

— Presentirt! . . . hangzott egy erős hang a sokaságból.

S az a szegény, félkegyelmű gyerek, ijedve kapta le válláról a mogyorófa botot s balfelől mindkét kézzel a melléhez szorította s úgy tisztegett vele, mint mikor az ezred zászlajának tisztegett a boszniai határon.

Az aratók a dalt abban hagyták s hangos kacajjaoan törtek ki, még az a pajkos paraszt gyerek is, ki a csaposhordó tetejére mászott, bár ezért az igyekezetéért a vendégdalalon ülő öreg béres egy párszor oldalba taszította a vastag ostornyélel.

S az a paraszt suhancz, ki előbb kommandirozott, kilépett a csapatból, oda állt az elé a szegény bolond elé s végig csi-

Al az istenek azzal büntetik a trójai háborúból hazatérő görög hősöket, hogy éveken keresztül kénytelenek bolyongani a tengeren. Ezek között senki sem szenvedett annyit, mint Odysseus, Ithaka világhírű királya. A földközi tenger nyugati felén hosszas hányatás után végre Ogygia szigetére vették, hol őt Kalypso nimpha hét évig rejtette. De az isteni végzés szerint Odysseusnak hazájába kell vissz térnie, Ithakába. Egy saját maga által készített gyöngy járművön ereszkedik Odysseus a félelmes tengerre, mit látva ellensége, Poseidon, a tenger istene, felkorbácsolja a hullámokat, és a szegény Odysseus a tizenhetedik napon anyai szenvedés után félholtan vették Scheria szigetére, hol a phaiakok derék hajós népe lakott.

A király leánya, Nausikaa, épen azon a helyen mosott szolgálóival, s dolguk végeztével levette fátolukát, (VI. 100) labdajátékkal mulatnak; köztük a fehérkaru Nausikaa kezdte az éneket. Mintha a nyilnak örülő Artemist látná az ember, mikor vadászni megy nimphaival a Taygetos hegyére, olyan fonséges alak Nausikaa. Játék közben lép meg Odysseus a leányokat. Nausikaa megkönyörül a szerencsétlenül és megmagyarázza neki atyja királyi lakát. Odysseus az utasítás szerint és Athene istenasszony segélyével eléri Alkinoos palotáját, szeméi kápráznak a fénytől, mikor átlépi az érekszöböt. Bent ül a király szőnyegekkel leterített trónján s országának nagyjai közepette iszsa az estebéd után borát. Az est homályát arany tartókban égő fáklyák oszlatják el. Ott van Arete, a királyné, szolgálóival végezve az asszonyok kötelességét, a fonást. Görög szokás szerint ennek lábait karolja át az idegen és esedezik a vendégbarátságért.

Azután leül a családi oltárra, a tűzhelyre és várja a királyné válaszát. A királyi család ősi szokás szerint szívesen fogadja a sorsüldözöttet, és Odysseus másnap elbeszéli kiállott szenvedéseit.

Az alatt Ithakában Odysseus királyi háza más képet nyújt. Fejedelmi férfiak vetélkednek elnyerni a királyné, Pénélopé, kezét. De Pénélopé a női hűség példányképe, és csak hitegeti kerőt, hogy akkor megy majd férjhez, ha a szemfödöt megszötte ipja Laertes számára. Éjjel azonban, és ezt már három évvel tovább üzi, titkon felbontja a szövétet, ily módon őrizze meg husz éven keresztül hűségét szeretett férje Odysseus iránt. A büszke kerök sem tágitanak. Ott mulatnak lakomáik után a palota alsó részében, mint az első ének mondja (152—155) dal és táncz között, mert a dal

náltatott vele minden fegyverfogást, bár a kaposi kaszárnyában csak „bundás“ volt, míg az a bolond a káplárságig vitte fel, mikor aztán minden vezényszóból kifogyott „rutot“ parancsolt annak a félkegyelműnek s oda lépve hozzá megveregette vállát, mintha csak Csepy kapitány lett volna a 19. századtól.

— No Ferko, gyere velünk, a Ballér Zsófi is itt van — mondá neki s a nyakába akasztott kulacson dobolni kezdett a két kéveköte fával. Az az örült pedig a hangos kacaj között tempóra kilépett és követte az aratókat.

A nyári nap az arany kalásztól ringó bükkösi határon lövelte forró sugarait. Az aratógazda felállította a kaszásokat a nagy tábla mellett, mindenik után egy marokszedőt rendelt s azután csak ugy égett a munka a gyors kezek alatt. Az a bolond pedig csak ott setenkedett, esütlött-botlott utánnok. — Mire a nap tul a széles Balatonon lebukoit a keszthelyi hegyek mögé, már keresztbe rakták a nehéz kéveket.

Lassan alkonyodott . . . Távolról a homályosodó határon olyan titkoszerű hangokon átcsengett a beréndi estharang csengő-bongó édes szava s rája az országut melletti karesu jegenyék magás sudarai fölött kivillant a fényes esti-csillag. A bükkös alján magas port vert a hazatérő bégető birkanyáj, mely előtt a pásztor lassan lépegetett a Bodrival s egy édes busan epedő dalt fújt a tilinkón, míg a bükkös oldalán elhaladt. A csalit bokrai között egy eltévedt fülemile kezdte rá panaszos énekét s rája nagy szüneteket tartva; egy hurosrigó feleltetett a domboldali tuskés kőkenybokorról. Közbe-közbe beiehallzik a tanyára téré csorda egyhangu kolompólása, a tanyai ösztövéer kutágás csikorgása, a megkésett takarmányt lomhán vivő szekér száraz nyikorgása, a kisbéres

ostorpatogása, a kereszturi kuvaszok megugyujló ugatása, a nádasból felriadt bicz sirása s a habóti malom egyhangu zakatolása.

A mint az egész vidék borongani, csöndesedni kezdett, az arató nép is abban hagyta a munkát s a bükkös alján felhalmozott czók-mók mellé tért pihenni. A fiatalok dévajkodtak, a vízfordó gyerekek a bükkösből száraz galyakat horadtak össze.

A potrohos aratógazda a cifra tarisznyából előkereste az aczelt, kovát, meg a taplót s pipára gyújtott, uzután egy marék száraz bükk levéllel meggyújtotta a pászortüzet, miközben a bükkös széléből a hold fényes arca is kikandikált. A gyermekek ujongva álltak körül a lobogó tüzet s egyik kezükkel tüzes üszköt esóváltak, míg a másiktól a kényeret majszolták. A fiatal leányok és legények pedig reá kezdtek a dalt.

Kis Berénden a faluban tilolnak a lányok, Csillag, villog a hold fényben csillogó pártájok, Kelepel a tiló nyelve, nem hallani tisztán, Szivrelhatón tilinkózik valaki a pusztán . . .

Mikor a nóta elhangzott, az első kaszásnak valami harangszó ütötte meg a fület.

— Gazduram — szólt az arató gazdának — Berénden harangoznak! . . .

— Hé-kás, csak a füled csendült! . . .

— Nem a, nagy uram! . . . Hallgassa csak! . . .

— Ej, eszébe jutott valakinek meghalni! . . . No, lányok, talán ti is meghaltatok? Eb az ingét, hogy is van az a nóta? . . . Berek-alján tubarózsa . . .

De bizony az aratók nem nevettek erre a mókára, némán állottak egy csomóban s lélegzetüket visszafojtva hallgatták a beréndi harangot.

— Kong! . . . Kong! . . . Kong! . . . szűrődött által a határon s utána Berénd felett az égen magásra csapott fel a láng.

és táncz ékessége a mulatságnak. (Ezt a vonást utánozza a római költő Vergilius is, műeposzában, az Aeneisben. A római irodalom egyébiránt csak visszhangja, fényképe a görögnek; a rómaiak szellemi tehetsége más térre irányul. Vergilius a görög költő naiv eposának nyomdokain járva az Aeneis első énekének végén (740—747) egy Iopas nevű dalmoknak kezébe adja az aranyos lantot Dido királyné vendégségén és ez, kit Atlas tanított a zenére a tyrusiak és trójaiak tapsai között énekeli a természet tüneményeit.)

(Folyt. köv.)

Budapest, 1889. jan. II.

Bécsből, kitünő forrásból írják a „Pester Correspondenz“-nek:

„Legújabb bécsi tartózkodása alatt — vasárnap és hétfőn délelőtt — ismételt volt alkalma Tisza miniszterelnöknek gróf Kálnokyval és Szögyény Lászlóval, a külügyminiszterium első osztályfőnökével, a két vezető államférfi e bizalmas kedvencével, értekezni az általános helyzetről s a posztóról, melyet monarchiánk ez idő szerint elfoglal az európai koncertben. Mint évek sora óta, ugy ezuttal sem volt politikánk két intőzőjének nézeteiben kiegyenliteni való differenzia, sőt inkább ismét csak legteljesebb egyetértésüket lehetett konstatálni minden lényeges kérdésben. Tisza ezt előre jól tudta; ha ennek daczára jónak látta Bécsben létének ez irányban szintén alapot adni, ugy az csak az okból történt, mert a magyar kormány feje egy alkalommal sem mulasztja el érvényesíteni az egyíthatározó befolyást, melyet a közös ügyek s különösen a külpolitika vezetésére vonatkozólag neki a törvény megad: ő ezzel inkább kötelességet teljesít, mint jogot gyakorol.

Ő Felsége a császár és király is kiváló kegyelggel fogadta Tiszát s őt, miután az évfordulóhoz és a „magyar királykisasszony“ eljegyzéséhez kifejezte szerencsekívánatát s a folyó ügyekről jelentést tett, magán conversatióra még tovább is magánál tartotta, — Ő Felsége szintén leplezetlen kifejezést adott örömeinek azon kedvező esélyek fölött, melyeket az új esztendő a világbéke fenntartására hozott s melyeket Tisza ujévi beszédében olyképen fejezett ki, hogy azokat egész Európában visszhangzó tetszéssel fogadta a közvélemény. A király ez alkalommal önmagát multa felül szeretetreméltóságban s belőle szemelláthatólag nemcsak a megelégedett aralkodó beszélt, hanem a boldog apa is.

A Morier-Deines esetnek vezető körökben nem tulajdonítanak különös hordereket. Ugy Sir Morier-t, mint Deines urat tökéletes derék becsületes embereknek ismerik s nem kétlik, hogy a boldogult Bazaine egy boldogtalan blagueur volt és mindkettőjüket dupirozta. Angliának és

ostorpatogása, a kereszturi kuvaszok megugyujló ugatása, a nádasból felriadt bicz sirása s a habóti malom egyhangu zakatolása.

A mint az egész vidék borongani, csöndesedni kezdett, az arató nép is abban hagyta a munkát s a bükkös alján felhalmozott czók-mók mellé tért pihenni. A fiatalok dévajkodtak, a vízfordó gyerekek a bükkösből száraz galyakat horadtak össze.

A potrohos aratógazda a cifra tarisznyából előkereste az aczelt, kovát, meg a taplót s pipára gyújtott, uzután egy marék száraz bükk levéllel meggyújtotta a pászortüzet, miközben a bükkös széléből a hold fényes arca is kikandikált. A gyermekek ujongva álltak körül a lobogó tüzet s egyik kezükkel tüzes üszköt esóváltak, míg a másiktól a kényeret majszolták. A fiatal leányok és legények pedig reá kezdtek a dalt.

Kis Berénden a faluban tilolnak a lányok, Csillag, villog a hold fényben csillogó pártájok, Kelepel a tiló nyelve, nem hallani tisztán, Szivrelhatón tilinkózik valaki a pusztán . . .

Mikor a nóta elhangzott, az első kaszásnak valami harangszó ütötte meg a fület.

— Gazduram — szólt az arató gazdának — Berénden harangoznak! . . .

— Hé-kás, csak a füled csendült! . . .

— Nem a, nagy uram! . . . Hallgassa csak! . . .

— Ej, eszébe jutott valakinek meghalni! . . . No, lányok, talán ti is meghaltatok? Eb az ingét, hogy is van az a nóta? . . . Berek-alján tubarózsa . . .

De bizony az aratók nem nevettek erre a mókára, némán állottak egy csomóban s lélegzetüket visszafojtva hallgatták a beréndi harangot.

— Kong! . . . Kong! . . . Kong! . . . szűrődött által a határon s utána Berénd felett az égen magásra csapott fel a láng.

Németországnak sokkal nagyobb közös érdekeik vannak, hogysem csakhamar ismét megne egyezzenek és a kényelmetlen ostoba eset fölött napirendre ne térnének.

A nagy konverzió-műveléssel közeli fogantatásavételére vonatkozólag úgy értesül a „Pester Correspondenz”, hogy az tényleg f. hó 18-án fog megtörténni. Báró Rothschild Albert, később Weiss lovag elnök és Mérey igazgató is megjelentek Tisza miniszterelnöknel tegnap előtt Bécsben. A magyar kormány elnöke s Magyarország pénzügyeinek vezetője tartózkodott a kibocsátás idejének s terjedelmének minden befolyásától, — ezek meghatározása kizárólag a csoportot illeti, — de a jelen alkalommal beleegyezését adta a kibocsátandó új címleteknek a csoport által választott kamatlábához.

A legzadagabb magyar intézet, a magyar általános biztosító társaság vagyón rovasolása gróf Csékonics Endre választmányi alelnök és a felügyelő bizottság jelenlétében f. hó 8-án ment végbe. A 20.621,152 frt és 40 krnyi vagyón teljes rendben találtott. Az emelkedés az 1887. évihez képest 1.364,137 frt 50 kr. A legszebb eredmény, amit egy magyar intézet fölmutathat.

Fővárosi levelező.

A lévai daleylet ünnepe.

A lévai daleylet működő tagjai között már hónapok előtt élénk mozgalom indult meg avégből, hogy az egyeletnek szeretett karmesterét, Richter Ferencet, a daleylet terén tanusított 17 éves buzgó és fáradhatlan tevékenységéért elismerésük némi csekély jelével kitiintessék. A működő-kar abban állapodott meg, hogy körében gyűjtést eszközöl s a begyűlt összegben egy díszes karmesteri pálcát hozat, melyet egy bizonyos alkalommal ünnepelesen nyújtandó át.

A mozgalmat és tervet tett követte. Újév volt a kedvező alkalom, a mely napon a karmester babérai közé újabbakat fűzött a ritka szép sikert aratott hangverseny által.

Az egyelet helyiségéből testületileg mentek át a daleylet tagjai a karmester lakására, hogy a csinos pálcát, mely tiszta évenfa, két végén elefántesont foglaltal s közepén ezüst lapon a következő vésettél: „A lévai dalárda karmesterének, Richter Ferencnek, 1889.” szeretetük, tiszteletük és ragaszkodásuk jeléül átadják.

A karmestert Krick Jenő egyleti igazgató a legmelegebben üdvözölte a következő szépen átgondolt beszéddel:

„Kedves barátunk, mélyen tisztelt karmester Úr!

A szívnek ünnepek kellene, hol érzelmének egész pompáját kitarhassa, — mondta a lánglelkű Eötvös. A lévai da-

— Tűz van! — kiáltottak fél mindnyáján. A pástortűzét gyorsan kioltották s rémülve futottak haza mindnyáján, mindenkinél volt féltetni valója.

A mint a malom előtt elhaladtak a molnár és a molnárné a sövény ajtó előtt állva nézték a tüzet.

— Mondtam ugy-e ember, hogy az a vasvilla?! . . .

— Ugyan hagyj el Babi! . . . — vágott szavába a molnár.

Az aratonép pedig ijedve futott, lihegve szaladt a berényi úton, de az az örült mindeniket megelőzte.

(Folyt. köv.)

Márta.

A bíró házára rászállott a gólya, Valakinek kell ott babadumma, pólya; Kelepel a házban: bíró lánya, Márta, Szépséges fejedről hova lett a párta?

Puha fehér ágyon, az alvó házban, Felcsik a szép Márta halványan, lábban, Mellette a gyermek ízi-pízi ajka, Mint meghasadt bimbó; derült mosoly rajta.

Aryaölbe vágyik, hadonáz kezével, Ámde a szép Márta még se ölelné fel. Csak néz, csak néz rája. — Szegény gyöngye gyermek, Mért lettél gyümölcse tiltott szerelemnek? Nem lennél te mostan ily nyomorult árva, Szerető kebelről nem lennél kizárva! Majd elfakad sirva, hogy szép édes anyja Szerető szívéből eltaszítva hagyja.

Felriad szép Márta s oda kap fejéhez, Iszonyu valami, amit ottan érez.

— „Teremtő szent Isten! Ha valaki látja?! A falu nyelvének iszonyu a vádja.

Ha valaki tudná, hová kéne lennem? Megölne a szegény a bubánat engem; Újjal mutogatna egész falu én rám: Arezod rózsapírja ej, hová lett hékám?

Hát az irigy lányok: büszke, kevély Márta, Szépséges fejedlen elhervadt a párta. Verje meg az Isten, veretlen se hagyja, A ki miatt lettem nyomoruság rabja.

lárdá működő kara egy ily ünnepet ül ma, midőn megjelentünk előtted, zenei vezérünk előtt. Elhoztuk neked szívünk irántad táplált igaz és nemes érzelmének gyümölcsét, nem akarva igazságtalannak lenni magunk irányában, ki nem elégitve a ragaszkodás jelen őszinte vágyát; elhoztuk neked értelmünk tudatos köszönetét, nem akarva háladásiannak lenni te irántad, kitől műzenei ismeretekben alapuló zenei izlésünk származik; de meg azután féltve ápoli, küzdve fenntartott egyesületünk: is meg akartuk tisztelni, midőn tenebbed annak első oszlopát, szellemi vezérét, éltető erét, művészi nívójának igaz tükörmását állíthatjuk magunk elé.

Mert tudjuk és méltányoljuk azt a fáradságot, melyet egyesületünk jó hírnevének fenntartása és hovatovább való előbbre vitele érdekében a mi zenei képzetünk fordítani soha meg nem szüntél. Ez okon tiszteletünk és szeretetünk némi csekély külső jelével úgy vélekedtünk, hogy nem sérjünk meg szerénységedet, mikor elhatároztuk, miszerint e kitaró buzgalom egy tengeresüppnyi elismerésül mint vezérünknek egy vezéri-symbolumot ajándékozunk. A mai napra tartottuk fenn magunknak azt az ünnepet, mikor e vezéri jelvényt neked átadjuk, — arra a napra, mikor fáradhatlan önfeláldozásodnak egy újabb sikerét jegyezhetnék fel évkönyveink 17 éves egyleti fennállásunkban.

Midőn kartársaim engem biztak meg, hogy e reánk néző ünnepélyes alkalomból kartársi ragaszkodásunkat, baráti szeretetünket előttem tolmácsoljam, enged meg — miként ők is megengedik — hogy ez alkalomból szíves emlékezetembe hozzam neked, nekünk egyetmást arról az oltárról, mely előtt te tanítasz minket imádkozni, arról az oltárról, mely felől magasatos hangokban omolnak felénk a dal-zene, de különösen a mi hazai dal-zenénk fenséges akkordjai.

A szép művészetek közt egyedül a zene az, melynek egy alkotó elemei, mint tényező anyagai és közegei is, semmiben sem hasonlítanak a külvilág tüneteihez s mindaz, amivel részben az emberi szellem rendelkezik, tisztán ezt csak absztrakt izlés, okoskodás és leleményesség szüleménye. Minden más művészet — szobrászat, festészet, költészet — alapelvei a természet örök törvényeire és változhatlan mintaképeire vihetők vissza vagy pedig a különböző nyelvbeszédében megállapított logikai egymástutóra támaszkodnak azok. Míg ellenben a zenére nézve a hallérezék — mint minden érzék közt a legeszményibb s leghatározatlanabb alapú érzék — szolgálva első sorban közegül; ennek alkotó elemeit egészen a természetén kívül kell keresnie s működésbe hoznia, miáltal folytonosan a változó emberi, társadalmi, fel-fogási és nemzeti módosulásoknak van alavetve. Így keletkezhetek, a mint hogy így is keletkeztek, a különböző zeneirányok: a romantikus — a program — a drámai-zene; így álltak elő a különféle zeneiskolák: az olasz, a francia, a német; így

keletkezett a legfejlettebb keleti zene, a mi nemzeti zenénk. S mily különös az, hogy ez a mi magyar zenénk, dacára évszázados stádiumában van. Pedig a mi kedély és szenvedély gazdag nemzetünk, magyar népünk koble mindig telve volt azzal az előretörő ösztönnel, hogy érzelmeit dalban fejezze ki, — dalban sirjon, dalban vigadjon. Hogy van tehát, hogy nálunk a műzenevé fejlett nemzeti dal még bölcsőjében szunyadozik? Kérdésben a felelet! A mi nemzeti dalaink még alig jöttek ki bölcsőjükből, a csárdából. Meg van bennök a zamat, de rajtok van a csárdának dohos lehetete! Pedig hogy mesteri kéz, öntudatos zenei elme mennyi bübajt tud ez egyszerű dalokba önteni, azt Huber dalaival te általunk is nem egy ízben megmutattad.

Hogy a vidék zenei életére súlyosodó ama fentebbi vád hovahamarabb megszűnjék, azon leginkább és első sorban a dalos-egyesületek munkálhatnak Ezen vád ellen küzdeni magyar daleyleteinknek egyik legszentebb, legfontosabb kötelessége! Ily tudatban kérünk téged, hogy fenséges nemzeti zenénk fejlesztését, miként eddig, úgy ezental is, miembünk te mozdítsd elő; kérünk, hogy lankadatlan buzgalommal eszközöld, miszerint e vidéken a mi daleyletünk legyen e zenei-kultur-harcz zászlóvivője; kérünk, hogy eme általunk neked baráti szeretetből nyújtott emléktárggyal mint joggal vezess minket továbbra is az összhangzatok birodalmában; kérünk, hogy ez összhangot, együvértartozás érzetét tapintatos vezetéssel hovatovább megszilárdítsd miembünk s végül kérünk, hogy tarts meg szíves baráti jó indulatodban minket, mindnyájunkat, kik velem együtt szívből kívánják, hogy Téged a gondviselés erőben és egészségben még soká megtartsan a mi javunkra, egyesületünk és kedvese javára, — kik velem telkesülten kiáltják: Eljen Richter Ferenc, a lévai daleyletnek karmestere, a mi szeretett karmesterünk! Eljen!”

Az igazgató beszédét többszörös élénk eljénzés követte, melynek elhangzása után Richter Ferenc nagy megatottsággal s lelke mélyéből mondott forró köszönetet kedves tagtársainak a nem várt és szerinte meg nem érdemelt kitiintetésért.

Örömmel üdvözöljük mi is a közkedveltségű karmestert a megérdemelt és őszinte kitiintetést alkalmából s legyen meggyőződve, hogy velünk együtt a nagy közönség is szíves elismerésével adózik neki azon sok kellemes óráért, melyeket lankadatlan fáradozása s magasán álló zenei képessége által nyújtott a műveltlekü közönségnek.

Szinte hallom, a mint kacagnak felettem, Pedig egy bünöm csak, az, hogy gyöngye lettem. Boldog Isten atyám! Csitt te, csitt te gyermek, Azt gondolom, még a falak is figyelnek.”

Sir, sir a kis gyermek, Márta feje kábul, S csak bámul merőben, mintha volna fábul. „Csitt te, kis poronty te!” Se nem lát, se érez, Majd ölebe kapja szorítván szívéhez.

Kirohan az éjbe. — A felhőn keresztül Halvány csillagfény néha-néha rezdül, Belekap a szélvész szét omló hajába, Megtépi a tüske, száraz ág, — hiába.

Fut, fut egyre gyorsan, merre a Garamnak Ezüstös hajjai csillanva osonnak. „Csiesijja babája; aludj kicsi szentem. „Csillagó Garam te, te fogadj be engem.

S te hatalmas Isten, ne itélj ezért meg, Tudom te megértesz, ha senki sem ért meg.” Köny gyűl szép szemébe, könyek tiszta gyöngye, Felsikolt a gyermek, védekezni gyöngye;

Összesap a hullám és a hideg éjen Vad vihar üvölt át dübörgve mélyen. „Törvénybíró uram, nyugodjék meg kelmed, Sújtott szíve tán még vigasza is lelhet.

Igy volt ez megírva . . . Hiába, hiába, Hátha kivirul még, jökeve virága.” „A szívek virága nem virul ki újra, Nem oszlik el soha szívemnek boruja.

Az én csillagom már lehullott az égen . . . Mind a négy harangot húzassák meg nekem, Öltöztessék öt fel hóféhér ruhába, Nem volt ő bünös még, csak erőtlen, kába.

És vigyék ki aztán s temessék el mélyen Szomorú fűzfánál, vadrózsza tövében.”

Kersék János.

Gondolatok.

— Irtá: Sir Leon. —

A kemény sors a halálnál rosszabb; mert a halál kér, — a kemény sors pedig ragad áldozatot.

* * *

Szépség, erő, élecz, lángész ezek mind a természet adományai, de szívünk jósága saját hatalmunkban áll.

Különfélék.

— Fényes vadásztársaság gyűlt egybe f. hó 12-én Nyáry Béla báró bagonyai kastélyában. A vadászat, mely nemes vadban gazdagnak ígérkezik, f. hó 16-ig tart. Vendégei a szíves vendégszeretetről ismert bagonyai főurnak: Széchenyi Pál gróf, közigazd. miniszter, báró Radvánszky Géza, gróf Almássy György, Fay Géza, Rácz miniszter, osztr. tanácsos, Latinovits orsz. képviselő, Szalay Péter miniszter, osztr. tanácsos, Török főkapitány, Maláth István, megyénk főispánja, Leidenfrost László léva-uradalmi kormányzó.

— Farsang. Ujra beköszöntött a léányok legkedvesebb és leghosszabb ünnepe a farsang. Hozzáfognak a báli ruhák varrásához; gondoskodnak, hogyan fogják magukat feldíszíteni s eközben édes ábrándozással arra is gondolnak, hogyan fognak mulatni? Sok, talán a legtöbb leányka pedig arra gondol, mennyivel jobb volna, ha a jövő évben már a férj uram gardirozná, nem a mama! Kezdődik a rendetlen élet; az átvirasztott éj után persze későn kelünk, s amíg a háziasszony alszik, addig alszik a ház is, ha a cselédek ébren is vannak; káposztaleves és fánk, ez az étke-rend kedvenc száma, csak hogy az azután jön a szabó az ataszruha, a suszter az általás cipő kontóval stb. hej! elmegy az apák és férjek étvágya a fánktól is, meg a káposztalevestől is!

— Jég-sport. Az olyan régen s várva-várt koresolya-szezon is meghozta az újévi hideg északi szél. A jégpálya tökéletesen beállott még a múlt héten úgy, hogy vasárnap a koresolyázó-egylet megtarthatta az első jégünnepélyt zene mellett. Azóta naponként igen népes a jégpálya. Mint értesülünk, ezental minden vasár- és ünnepnapokon lesz a pályán zene.

— Pappá szentelés. — Városunk szülötte, tisz. Dékay Lajos ur, ki miá tanár a jelen tanévben a temesvári főgimnáziumban működik, — mint hiteles forrásból értesülünk, — e napokban avatattik áldozó pappá Temesvártól. — Az alsóbb rendeket jan. 4-én vette föl; jan. 8-án alszerpappá, 10-én szerpappá avatattott. Aldozárra szentelését Németh József püspök ö méltóságán jan. 13-án végzi.

— Dicséretre méltó példát nyújt Mares László nagy-sallói földbirtokos gazdaközönségünknek azon elhatározása által, hogy kísérleti amerikaiászállótelepet rendez be birtokán oly ezébből, miszerint meggyőződést szerezzen s nyújtson a vidék gazdaközönségének az iránt:

vajon az amerikai szőlővessző a vidékünkön is elterjedt filoxera-vész ellen nyújt-e s mily művelés mellett kellő biztosítékot. — Elismeréssel adóznak a derek fiatal gazda törekvése iránt; nemes példája buzdítsa gazdatársait is eselekvésre. — Hát a lévai kísérleti telep megvan-e már? . . . „Munkára fel, ne vesztegélj!”

— Rácz Sandor fűszerkereskedő e hó 10-én hosszas szenvedés után tüdővészben meghalt Léván, 24 éves korában. A fiatal ember halála városzerte nagy részvétet kellett. Özvegyén és kis árvaán kívül, nagyszámu rokonság gyászolja a korán elhunyt, igyekvő kereskedőt. Temetése ma délután 4 órakor lesz. — Aldás porait!

— Vásár. — Léván a f. évi január hó 7-én tartott országos baromvásárra behajtatott szarvasmarha 1001 drb; ló: 1767 drb; sertés: 65 drb; birka: 60 drb; kecske: 4 drb; számar: 3 drb; összesen: 2880 drb. — Ezekből eladatott, szarvasmarha: 397 drb; ló: 168 drb; sertés: 38 drb; birka: 15 drb; számar: 1 drb. — Összesen: 619 drb. — Vételár összege: 31580 frt.

— Jégre vitték. A Garamon, a Maeskarévnél, valamint más repülő-hidaknál a folyó jégzajlása miatt a közlekedés megakadt s beszünttetett; mindazáltal a folyó január 8-án a turócmezgye-havniki deszkások egyike a lévai országos vásár alkalmából — nem akarván Lévára a nagy-kálnai kerülöt megtenni, a révnél ácsorgó s keresetet váró két tolmácsi ember által jégre viteték magat, a menyiben tiz krajczárban megalkudott velök, hogy szerkeret s lovait a folyón — melynek szélei egészen erős jéggel burkoltak, közepén azonban csak törékeny jég állott, helyesebben csak sűrűn zajlott — átvigyék; elis indultak s mentek közepéig, de itt a törékeny jeget beomlasztották a szekér és a lovak; a lovak, levágtatván hámjaik, csekély sérüléssel átvergődtek a partra, de a szekér a víz közepében maradt s csak is a közönsébeli lakosok tömeges kivonulása segítségével volt estefelé sok erőlködés után partra vihető. Elet áldozatul nem esett; de a külföle holmi elég kárt szenvedett; s a tulajdonosnak, kinek a hideg, téli fürdön kívül más jelentékeny baja nem történt, szintugy, mint másoknak intő példaul szolgálhat ez eset, hogy ne akarjuk magunkat könyvelmüen a jégre vitetni.

— Párbaj miatt elítélve. Mészáros Gyula egyéves önkéntes és Schwarz Aurél joghallgató között vívott párbaj ügyben az első bíróság utóbbira három havi államfogház büntetést szabott, melyet a kir. tábla a közbevetett fellebbezés folytán hat hétre szállított le.

— Fillokszera. A szomszédos Hontvármegye Felső-Pribel, Bagonya, Batorfalva, Zahora, Csáb, Apáti és Szellébb községeinek szőlőiben a fillokszera jelenléte megállapítván, a nevezett községek határa zár alá helyeztetett.

— Rövid hírek. — A képviselőház e hó 8-án, kedden, délben tartotta a karácsonyi szünet után első ülését. — Az orvosnők száma az Egyesült-államokban már meghaladja a másfélezret. — A Duna a beállott erős fagyok következtében nem csak zajlik, hanem Pozsonyon felül a jég már meg is állt. — A lutri statisztikája. Egy bécsi statisztikai lap kimutatja, hogy Ausztria népe 65 esztendő alatt — 1819-től 1884-ig — összesen 786 millió forintot járszított el a kis lutrin. — A közös hadseregben a most kiadott névtár szerint összesen 29,073 különböző rangu tiszt van. — Ferdinánd bolgár fejedelem — a brüsszeli lapok szerint — jegyet készül váltani Henriette beiga hercegnővel. — A Vezuv ismét nagyon háborog s a lava erősen omlik ki úgy, hogy már elérte a délkeleti esuces alját.

APROSÁGOK.

— Rovavezető Zuhany. — Csak! — Ugyan Géza, micsoda spektakulum volt nálatok ma reggel? Azt hittük, az egész ház összeroskad. — Semmi különös, barátom! csak a feleségem kérdezte, hogy mit csináltam olyan sokáig a koresmában?

Allattan. Tanító: Na, Pista, mond meg nekem, niből van a cipőd? — Pista: Bőrből. — Tanító: Miféle bőrből? Pista: Marhabőrből. — Tanító: Mit esztek délben a leves után? — Pista: Marhabúst. — Tanító: Tehát most mond meg nekem, melyik állat az, mely téged hússal és cipővel ellát. — Pista: Az édes apám!

Lévai piaci árak.

Rovavezető: Köny József, városbíró. — Buza: m.-mázsánként 6 frt 80 kr, 7 frt. — Kr. kétszeres 5 frt 10 kr, 5 frt 30 kr. — Rozs 5 frt. — kr. 5 frt 20 kr. Arpa 6 frt 20 kr, 7 frt — kr. Zab 4 frt. 50 kr, 5 frt. — kr. Kukorica 3 frt. 50 kr, 4 frt 10 kr. Bab 7 frt 50 kr, 8 frt. — kr. Lenese 6 frt 50 kr. 7 frt.

Nyilttér.

Schwarze Seidenstoffe von 60 kr. bis fl. 11,65 p. Meter — glatt und gemustert (ca 180 versch. Qual.) Seiden-Grenadines, schwarz und farbig (auch alle Lichtfarben) 95 kr. bis fl. 9,25 p. Met. (in 18 Qual.) — versendet robenweise porto- und zollfrei das Fabriks-Depot G. Henneberg (K. u. K. Hofliefer.) Zürich. Muster umgehend. Briefe kosten 10 kr. Porto.

Léva-Csata Esztergom-Nána			Esztergom-Nána Csata-Léva			Csata-Ipolyság			A vonatok érkezése.					
Állomás	Vegyesvonat		Állomás	Vegyesvonat		Állomás	Vegyesvonat		Lévára:			Léváról:		
	I.	III.		II.	III.		II.	III.	ind.	érk.	ind.	érk.	ind.	érk.
Léváról . . . ind.	11.20	4.25	Budapestről . . . ind.	10.00	9.00	Csata . . . ind.	6.40	1.35	Bécsből . . . ind.	10.00	8.25	Léváról . . . ind.	11.20	4.25
Alsó-Várad . . .	11.43	4.48	Bécsből . . . ind.	10.00	9.00	Zalaba . . .	6.59	1.54	Pozsonyból . . .	10.37	10.00	Csatára . . .	1.06	6.11
Nagy-Salló . . .	12.10	5.15	Bécsből . . . ér.	10.00	9.00	Ipoly-Pásztó . . .	7.23	1.16	N.-Tapolcsányról . . .	7.12	7.12	Ipolyságra . . .	3.35	
Zeliz . . .	12.37	5.42	Esztergom-Nána ind.	5.00	12.20	Bél . . .	7.37	1.29	Galántáról . . .	1.54	12.24	Esztergomba . . .	2.50	7.40
Csata . . . ér.	1.06	6.11	Kőhid-Gyarmat . . .	5.27	12.40	Szakállos . . .	7.59	2.49	N.-Szombatból . . .	12.40	12.40	Vácra . . .	5.01	8.4
. . . ind.	1.27	6.34	Kéménd . . .	5.47	12.58	Visk . . .	8.20	3.08	É.-Ujvárról . . .	3.17	11.30	Budapestre . . .	6.00	9.30
Bény . . .	1.50	6.50	Bény . . .	6.08	1.12	Ipolyság-Csata . . .			Budapestről . . .		9.00	É.-Ujvárbá . . .	4.42	12.24
Kéménd . . .	2.06	7.40	Csata . . . ér.	6.24	1.26	Ipolyság . . . ind.	11.15	4.25	Vácra . . .		9.59	Galántára . . .	5.28	1.59
Kőhid-Gyarmat . . .	2.28	7.20	Csata . . . ind.	6.34	1.40	Visk . . .	11.43	4.53	Esztergomból . . .	5.00	12.20	N.-Szombatba . . .		3.17
Esztergom-Nána ér.	2.50	7.40	Zeliz . . .	7.09	2.11	Szakállos . . .	12.07	5.17	Ipolyságról . . .		11.15	N.-Tapolcsányba . . .	9.00	
Budapestre . . . ér.	6.00	9.30	Nagy-Salló . . .	7.46	2.48	Bél . . .	12.22	5.32	Csatáról . . .	6.34	1.10	Pozsonyba . . .	6.13	3.33
Bécsbe . . .	7.05	6.20	Alsó-Várad . . .	8.11	3.05	Ipoly-Pásztó . . .	12.39	5.48	Lévára . . . ér.	8.35	3.27	Bécsbe . . .	7.05	6.20
	8.54	5.53	Léva . . .	8.35	3.27	Zalaba . . .	12.58	6.07						
						Csata . . .	1.15	6.24						

A csatagb betűrel jelzett szám az óráktól reggel 5.59 percig tartó időszaktól jelenti.

H I R D E T E S E K.

Január 13. 2. szám.

Mutatványszámok ingyen és bérmentve küldetnek.

Magyarország legolcsóbb és legdiszesebb képes hetilapja a „Képes Családi Lapok.”

Mint társada mi, szépirodalmi s ismeretterjesztő hetilap eddig is megbecsülhetetlen szolgálatokat tett a magyar nemzeti közművelődésnek, ma azonban nem csak kiváló tényezője a magyar irodalomnak, hanem nélkülözhetetlen barátja a magyar művelt családoknak. Változatos, élénk s a legszigorubb kritikát is kiálló olvasmányai a legjelesebb magyar írók tollából erednek s a külföldi irodalomból csak a színaranyat mutatják be az olvasó közönségnek. A gondos élénk szerkesztés, az izléses és diszes kiállítás, az eszme és az érzelem-nemesség tartalma, a jó izlés, a legjelesebb külföldi lapok képeivel versenyző művészi kivitelű képek szellemi kincse avatják minden számát.

A „Képes Családi Lapok” előfizetési ára „Hölgyek Lapja” című dívmelléklettel és a külön könyvvé beköthető regénymelléklettel együtt egész évre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr. Előfizetések legezérőbben póstautalvánnyal küldendők.

Mutatványszámok t ingyen és bérmentesen küld és előfizetéseket a hó bármely napjától elfogad a „Képes Családi Lapok” kiadóhivatala Budapesten, V., Nagy-korona utca 20. sz Teljes számú példányokkal még mindig szolgálunk.

Mutatványszámok ingyen és bérmentve küldetnek.

PSEPHOFER J.

Gyógyszertára Bécs, Singerstrasse 15. „zum goldenen Reichsapfel.”

Vértisztító labdacok, melyek előbb „universalis labdacoknak” nevezettek, ezen utóbbi nevet teljes joggal megérdemlik, mert alig van betegség, melyben ezer meg ezer esetben csudálatraméltó hatásúknak ne bizonyultak volna. A legmakacsabb esetekben, melyekben minden egyéb gyógyszer hasztalanul alkalmaztatott, ezen labdacok által számtalanszor és rövid idő alatt tökéletes egészség következett be. 1 skatulya 15 pirulával 21 kr. 1 tekercs 6 skatulyával 1 frt 5 kr., bérmentetlen utánvételt 1 frt 10 kr.

A pénz előleges beküldésével bérmentve 1 tekercs labdac 1 trt 25 kr. 2 tekercs 2 frt 30 kr., 3 tekercs 3 frt 35 kr. 4 tekercs 4 frt 40 kr. 5 tekercs 5 frt 20 kr. 10 tekercs 9 frt 20 kr. (Egy tekercsnél kevesebb nem küldhető.)

Valódiaknak csupán azon labdacok tekinthetők, melyeknek basználati utatitása Pserhofer névaláírásával van ellátva és melyek skatulyájának fedelén ugyanazon névírás **vörösen** van alkalmazva.

Számtalan köszönőirat tekinthető be, melyekben ezen labdacok fogyasztói hosszabb használat után a legkülönbözőbb és súlyos betegségekben köszönetet mondanak. Mindaz, aki egyszer kísérletet tett vele, tovább ajánlja e szert.

A sok hálynyilatkozat közül itt csak néhányat közlünk:

Schlieber, 1888. febr. 17.
Tisztelt Uram! Tisztelettel alulírott az Ön valóban nagyon hasznos és kitűnő vértisztító labdacainak ismét 4 tekercsrel küldését kéri. Teljes tisztelettel Neureiter Ign. orvos.

Hrasche, Flödnig mellett, 1887. szept. 12.
Tisztelt Uram! Isten akarata volt, hogy labdacain kezeim közé kerültek és most írok Önnek azok sikeréről. Én gyermekágyban meghültem úgy, hogy dolgaimat nem végezhettem és már bizonyára meghaltam volna, ha az ön csodás hatású labdacai meg nem mentenek. Isten áldja érte ezerszer, Reményem, hogy az ön labdacai egészségemet teljesen helyrehozzák, úgy mint azok másokét helyrehozták. Knific Teréz.

Bécs-Ujhely, 1887. decz. 9.
Igen tisztelt Uram! Legforróbb köszönetemet nyilvánítom önnek 60 éves némem nevében. Ugyanez 5 évig idült gyomorhurutban és vizkórban szenvedett. Az élet kin volt reá nézve és már feladottak hitte magát. Véletlenül kapott egy skatulyával az ön kitűnő vértisztító labdacsaiból és azoktól meggyógyult. Veinzetti Jozefa.

Mitterinzersdorf, Kirchdorf m. F.-Ausztia, 1886. jan. 10.
Tisztelt Uram! Szíveskedjék az ön kitűnő vértisztító labdacsaiból részemre póstával egy te-

kereséssel küldeni. Kénytelenül érzem magamat önnek teljes elismerésem ezen labdacok értékére nézve kifejezni és mindenütt, ahol a helyzet engedi, minden szenvedőnek a legmelegebben fogom ajánlani. Felhatalmazom ön, hogy ezen köszönetnyilvánítomat tetszés szerint nyilvánosan alkalmazhassa. Tisztelettel Kaszner Teréz.

Gotschdorf, Kohtbach m. Osztr.-Szilézia, 1886. okt. 8.
Tisztelt uram! Szíveskedjék nekem az ön universal vértisztító labdacsaiból egy tekercset 6 dobozzal küldeni. Egyedül az ön csodás labdacainak köszönhetem, hogy gyomorhajomtól, mely öt évig gyötört, megmenekültem. Ne is fogjonyak ki nálam ezen labdacok soha és ezennel Uraságnak legforróbb köszönetemet nyilvánítom. Legmélyebb lisztelettel Zwick Anna.

Rohrbach, 1886. febr. 28.
Tisztelt Uram! Mult év nov. havában önnel egy tekercs labdacot rendeltem. Én és nőm ennek legjobb hatásait tapasztaltuk; mindketten nagymérvű fejfájásban és rossz székelésben szenvedtünk, úgy, hogy már közel voltunk a kétségbeeséshez, deazára, hogy még csak 46 évet számolunk. És lám! Az ön labdacai csodát műveltek és minket a bajtól megmentettek, Tisztelettel List Antal.

Fagy-balszam Pserhofer J.-től, hosszú évek óta ismert legbiztosabb szer mindenféle fagyások ellen, valamint idült sebekre stb. Egy doboz 40 kr. Bérmentes küldéssel 65 kr.

Ökorfarkvirágmedv hurut, rekedtség, görcsös köhögés stb. ellen, 1 üveg 50 kr.

Amerikai köszvénykenőcs legjobb szer minden köszvény és csúszos baj, ischiasz, fülfájás stb. ellen 1 frt 20 kr.

Lábizzadás elleni por 1 skatulya 50 kr., Bérmentes küldéssel 75 kr.

Golyva balszam megbízható szer golyványok ellen. Egy palack 40 kr. Bérmentes küldéssel 65 kr.

Élet-essencia (prágai cseppek) elromlott gyomor, rossz emésztés, mindennemű altesti bajok ellen, 1 üvegese 22 kr.

Angol csodabalszam 1 üveg 12 kr., 12 üveg 1 frt 20 kr.

Fiakerpor, hurut, rekedtség, köhögés stb. ellen, 1 skatulya 35 kr., bérmentve 60 kr.

Tannochinin pomádé Pserhofer J.-től, legjobb hajúvédő szer, Egy adag 2 frt.

Általános tapasz Steudel tanártól vágott és szűrt sebekre, rosszindulatú daguauok, még idült, gyakran fel pattanó lábdaganatokra is, körömméregre, sebekre s gyuladt részekre, vizenyes köszvény és egész bajoknál ajánlható. 1 tégely 50 kr. Bérmentes küldéssel 75 kr.

Általános tisztító só Bulrich A. W.-tól. Kitűnő háziszser a megzavart emésztés minden következményei ellen, u. m. főfájás! szédülés, gyomorgörcs, csömör, aranyeres bántalmak, dugulás stb. stb. egy csomag 1 frt.

Szem-essencia Romershausenthól 1 palack 2 frt 50 kr. fél palack 1 frt 50 kr.

III. Arverési hirdetményi kivonat.

Az ipolysági kir. törvszék, mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Antal György mint későbbi, Hegedűs János és özv. Hegedűs Mária korábbi végrehajthatónak Bobor Györgyné szül. Hegedűs Judit végrehajtást szenvedő elleni 146 frt 50 kr. illetve 32 frt 95 kr. tőkekövetelés és jár. kielégítése iránti végrehajtási ügyében az ipolysági kir. törvszék területén lévő, Felső-Terény község határában fekvő a felső-terényi 36. sz. tjkvben Bobor Györgyné sz. Hegedűs Judit és Dicskó Györgyné sz. Hegedűs Zsuzsanna tulajdonánál a bejegyzett I. 38. hrsz. a. 16. sz. házra udvarral és kerttel 160 frt b. + 102. hrsz. a. „sztare lenoese” szőlőre 96 frt, c + 139 hrsz. a. sztare Vinicze szőlőre 104 frt, d + 793 hrsz. a. pinczére podhuro 50 frt, továbbá a felső-terényi 109. sz. tjkvben Bobor sz. Hegedűs Judit és ifj. Miskovics János tulajdonánál bejegyzett e. 344 hrsz. Morvink szőlőre 136 fiban ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1889. évi febr. hó 20-ik napján d. e. 10 órakor Felső-Terényben a község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 16 ft, illetve 10 ft 11 ft 5 ft illetve 14 ft készpénzben vagy az 1881. LX. tez. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában, kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. tez. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. törvszék, mint tkvi hatóság. Ipolyságon, 1888. nov. 16. **Novotny István,** kir. törvényszéki bíró.

III. Arverési hirdetményi kivonat.

A lévai kir. jbiróság, mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Scheuber Salamon végrehajthatónak Kelemen András és neje Ruzsik Aranka végrehajtást szenvedő elleni 26 frt 90 kr. tőkekövetelés és járulékal iránti végrehajtási ügyében Kelemen Andrásné szül.

Ruzsik Arankának a lekéri 63 sz. tjkvben A I 1-11 ssz. a. fekvőségbeni és az azon épült 58. összeírasi sz. lakházban 3/24 rész illetményére 451 frt, továbbá az A II 1-11 ssz. a. fekvőségbeni és az azon épült 58. sz. számú lakházban 3/24 rész illetményére 451 frt továbbá az A + 3 ssz. a. fekvőségbeni 3/24 rész illetményére 44 frt — továbbá a + 4 ssz. a. fekvőségbeni 3/24 rész illetményére 44 frt — továbbá a + 4 ssz. a. fekvőségbeni 3/24 rész illetményére 44 frt továbbá úgy a végrehajtást szenvedő Kelemen Andrásné szül. Ruzsik Aranka, valamint a tártulajdonos Karácsony István, Kelemen Antal, Kovács Anna, ferj. Karácsony Ferenczné, Kovács István és kk. Kovács Istvánnak az A + 1 ssz. a. fekvőségükre 160 frt, továbbá az A + 2. ssz. a. fekvőségükre 160 frt. továbbá az A + 5. ssz. a. fekvőségükre 40 frt — továbbá az A + 6. ssz. a. fekvőségükre 48 frt, továbbá Kelemen Antal, — Kelemen Andrásné szül. Ruzsik Aranka, Molnár Andrásné szül. Kelemen Mária, Kelemen István. Juhász Istvánné, szül. Kelemen Anna, Kelemen Tamás, Kelemen Jónás, kk. Kelemen Borbála és kk. Kelemen Józsefné a lekéri 103. sz. tjkvben I-3 ssz. a. felvett fekvőségükre és az azon épült 42. összeírasi számú lakházukra 320 frt, továbbá az A + 1 ssz. a. fekvőségükre 8 frt, végre az A + 2 ssz. a. felv. tekv. az árverést 120 fiban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1889 évi febr. hó 4 napján d. e. 10 órakor Lekér községben a bíró házánál megtart. nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis a lekéri 63 sz. tjkvben az A I 1-11 ssz. a. 45 frt 10 kr, az A + 3 ssz. a. 4 ft 40 kr, az A + 4 ssz. a. 4 frt 40 kr. az A + 1 ssz. a. 16 frt, az A + 2 ssz. a. 16 frt, az A + 5 ssz. a. 4 frt az A + 6 ssz. a. 4 frt 80 kr, továbbá a lekéri 103 ivben az A I 1-3 ssz, a. 32 frt, az A + 1 ssz. a. 80 kr. és végre az A + 2 ssz. a. 12 ft, készpénzben vagy az 1881. LX. tez. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881 évi nov. hó 1-én 3333. sz. a. kelt ig. ügymin. rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. tez. 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Léva, 1888. évi okt. hó 3-án. A lévai kir. jbiróság, mint tkvi hatóság. **Gyenes József,** kir. jbiró.